

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa A.K.
przeciwko Gminnemu Zespołowi Szkół w S.
z udziałem interwenienta ubocznego Gminy S.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadwymiarowych, godzinach zastępstw
doraźnych oraz godzinach nauczania indywidualnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 18 lutego 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Gminnego Zespołu Szkół w S.
i Gminy S. od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 29 października 2024 r., sygn. akt V Pa 26/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od Gminnego Zespołu Szkół w S. na rzecz A.K.
kwotę 1.350,00 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, wraz z
ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

DS

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 23 lutego 2024 r. (sygn. akt IV P 465/20), wydanym w sprawie z powództwa A.K. przeciwko Gminnemu Zespołowi Szkół w S., przy udziale interwenienta ubocznego Gminy S., o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadwymiarowych, godzinach zastępstw doraźnych oraz godzinach nauczania indywidualnego:

1. zasądził od pozwanego Gminnego Zespołu Szkół w S., na rzecz powódki A.K., kwotę 18.556,32 zł, tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadwymiarowych wraz z ustawowymi odsetkami:

1. od kwoty 177,21 zł: od 27 maja 2018 r. do dnia zapłaty;
2. od kwoty 2.476,88 zł: od 27 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
3. od kwoty 460,22 zł: od 27 września 2018 r. do dnia zapłaty;
4. od kwoty 41,99 zł: od 27 października 2018 r. do dnia zapłaty;
5. od kwoty 209,95 zł: od 27 listopada 2018 r. do dnia zapłaty;
6. od kwoty 167,96 zł: od 27 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty;
7. od kwoty 546,30 zł: od 27 marca 2019 r. do dnia zapłaty;
8. od kwoty 882,36 zł: od 27 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
9. od kwoty 1.532,52 zł: od 27 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
10. od kwoty 610,68 zł: od 27 września 2019 r. do dnia zapłaty;
11. od kwoty 1.068,69 zł: od 27 października 2019 r. do dnia zapłaty;
12. od kwoty 1.068,69 zł: od 27 listopada 2019 r. do dnia zapłaty;
13. od kwoty 1.557,59 zł: od 27 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;
14. od kwoty 1.068,69 zł: od 27 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty;
15. od kwoty 1.068,69 zł: od 27 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;
16. od kwoty 712,46 zł: od 27 marca 2020 r. do dnia zapłaty;
17. od kwoty 1.781,15 zł: od 27 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty;
18. od kwoty 1.526,70 zł: od 27 maja 2020 r. do dnia zapłaty;
19. od kwoty 1.577,59 zł: od 27 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;

20. zasądził od pozwanego, na rzecz powódki kwotę 5.384,24 zł, tytułem wynagrodzenia za zrealizowane godziny nauczania indywidualnego, wraz z ustawowymi odsetkami:
 1. od kwoty 185,76 zł: od 27 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty;
 2. od kwoty 417,97 zł: od 27 września 2018 r. do dnia zapłaty;
 3. od kwoty 264,54 zł: od 27 października 2018 r. do dnia zapłaty;
 4. od kwoty 1.014,06 zł: od 27 listopada 2018 r. do dnia zapłaty;
 5. od kwoty 715,93 zł: od 27 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty;
 6. od kwoty 925,88 zł: od 27 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty;
 7. od kwoty 484,98 zł: od 27 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;
 8. od kwoty 487,62 zł: od 27 marca 2019 r. do dnia zapłaty;
 9. od kwoty 302,35 zł: od 27 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
 10. od kwoty 195,05 zł: od 27 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
 11. od kwoty 390,10 zł: od 27 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
 12. wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności, co do kwoty 5.203,56 zł;
 13. zasądził od pozwanego, na rzecz powódki kwotę 2.700 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;
 14. nakazał ściągnąć od pozwanego, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Opolu kwotę 1.197 zł, tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia, której powódka była zwolniona z mocy prawa.

Na skutek apelacji pozwanego i interwenienta ubocznego, Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 29 października 2024 r. (sygn. akt V Pa 26/24), oddalił obie apelacje oraz zasądził od pozwanego, na rzecz powódki kwotę 1.350 zł, tytułem zwrotu kosztów procesowych w postępowaniu apelacyjnym, wraz z odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, oraz oddalił wniosek powódki o zasądzenie zwrotu

kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym od interwenienta ubocznego.

Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego wywiódł pozwany oraz interwenient uboczny, zaskarżając w całości wyrok Sądu Okręgowego w Opolu, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie szerokiego katalogu przepisów prawa materialnego i prawa procesowego, które w głównej mierze skarżący odnoszą, przede wszystkim do nieprawidłowego mechanizmu obliczania wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe nauczycieli.

W uwagi na stawiane, obszernie opisane w skardze kasacyjnej zarzuty, skarżący wnieśli o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. uchylenie zaskarżonego wyrok w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w tym zakresie, z uwzględnieniem kosztów postępowania kasacyjnego;
3. ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy, co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c.;
4. orzeczenie o zwrocie spełnionego przez pozwanego świadczenia, w postaci zapłaty kwoty orzeczonej wyrokiem z 23 lutego 2024 r. (sygn. akt IV P 465/20) Sądu Rejonowego w Opolu Wydziału oraz zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu, w tym kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony powodowej;
5. zasądzenie od powódek (tak w skardze kasacyjnej – adnotacja Sądu Najwyższego), na rzecz pozwanego kosztów postępowania za I i II instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym;
6. rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pozwanego i interwenienta ubocznego oraz pełnomocnika skarżącego - pozwanego i interwenienta ubocznego;
7. rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na posiedzeniu jawnym - na rozprawie (art. 398¹¹ § 1 k.p.c.);

8. wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności z Konstytucją RP § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 kwietnia 2009 r. w sprawie dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagrodzenia za godziny nadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw dla nauczycieli zatrudnionych w szkołach prowadzonych przez organy administracji rządowej (Dz.U. z 2023 r., poz. 1289 t.j.) - z uwagi na jego niekonstytucyjność, a stosowanie przez Sąd I i II instancji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podnieśli, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie prawa przez Sądy obu instancji. Sądy orzekające w przedmiotowej sprawie błędnie zastosowały (na zasadzie analogii) § 6 ust. 5 Rozporządzenia MEN z 2009 r. (dotyczącego szkół rządowych) do nauczycieli szkół samorządowych. Przepis ten zdaniem skarżących jest niekonstytucyjny, w odniesieniu do szkół gminnych i nie może stanowić podstawy do obniżania obowiązkowego wymiaru zajęć (pensum) w tygodniach, w których występują dni wolne od pracy lub usprawiedliwione nieobecności.

W przypadku nieuznania skargi za oczywiście uzasadnioną, skarżący wskazują na konieczność ujednolicenia wykładni prawa – ich zdaniem istnieją rozbieżne interpretacje (zarówno w wyrokach sądów niższych instancji, jak i w komentarzach do Karty Nauczyciela), dotyczące sposobu rozliczania godzin nadwymiarowych w tygodniach z dniami wolnymi. Sąd Najwyższy w tej sytuacji powinien rozstrzygnąć, czy dopuszczalne jest stosowanie mechanizmu obniżania pensum, w oparciu o akty wykonawcze lub regulaminy lokalne w sytuacji braku precyzyjnych regulacji ustawowych.

Kolejną przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest - zdaniem skarżących - potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 42 ust. 5b Karty Nauczyciela, która jednocześnie stanowi istotne zagadnienie prawne. Zdaniem skarżących, błędna interpretacja art. 42 ust. 5b KN przez sądy, które nie uznają tygodni z dniami wolnymi od pracy za okresy, w których plan zajęć „nie wyczerpuje obowiązującego wymiaru”, w którym ze względu na dni wolne nauczyciel nie może wypracować pełnego pensum, rodzi problemy

interpretacyjne, a co ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego wyliczenia wynagrodzenia.

Skarżący wskazują też, na istotne zagadnienie prawne dotyczące obowiązków dowodowych stron, w zakresie prawa miejscowego. W interpretacji skarżących Sądy I i II instancji bezpodstawnie wymagały od strony przedłożenia regulaminu wynagradzania (aktu prawa miejscowego), jako dowodu w sprawie, wyciągając negatywne konsekwencje z jego braku. Natomiast sąd ma obowiązek znać prawo (w tym prawo miejscowe) z urzędu. Traktowanie przepisów prawa, jako faktów wymagających udowodnienia przez stronę narusza w ocenie skarżących art. 233 k.p.c. oraz zasady demokratycznego państwa prawa. Skarżący domagają się zatem wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, czy sąd może przerzucać na stronę obowiązek dostarczania tekstów aktów prawnych.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną, powódka wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikuje się do przyjęcia i merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie przypomnienia wymaga, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu,

ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Sprawa rozpoznawana w ramach niniejszego „przedsadu” nie jest pierwszą, rozpoznawaną przez Sąd Najwyższy – dotychczas w analogicznych stanach faktycznych odmówiono przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych wywiedzionych przez stronę pozwaną w sprawach: I PSK 38/26, I PSK 49/26 i I PSK 190/26. Wydane także zostały dwa wyroki oddalające skargi kasacyjne w sprawach, które zostały przyjęte do dalszego, merytorycznego rozpoznania, tj. z 15 kwietnia 2025 r. (III PSKP 25/24, Legalis nr 3260229) i z 5 sierpnia 2025 r. (III PSKP 13/25, niepubl.). Także w tej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach: występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawnych i oczywistej zasadności wniesionej skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.) i także wskazywane we wniosku przesłanki przedsądu w istocie nie wystąpiły.

Przypomnieć należy, że w uzasadnieniu wniosku, wskazującego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz powinny zostać przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu

zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300; 16 maja 2018 r., III UK 151/17, LEX nr 2553867; 12 maja 2021 r., I USK 163/21, LEX nr 3252537). Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571, z 5 lipca 2023 r., I CSK 6182/22, LEX nr 3578533), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. A. Góra-Błaszczkowska, Środki zaskarżenia w postępowaniu cywilnym. Komentarz do art. 367-424¹² k.p.c., Warszawa 2014, komentarz do art. 398⁹ wraz z przytoczonym orzecnictwem; postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179, z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, LEX nr 3582702), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub funkcje precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468, z 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355 i z 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281).

Natomiast odwołanie się do potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie

sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie, w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Legalis nr 127030; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, Legalis nr 2701754 i z 9 września 2022 r., I CSK 1494/22, Legalis nr 2741242). Stronę skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112 i z 29 września 2022 r. I CSK 3496/22, Legalis nr 2790349). Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej.

Zwrócić należy uwagę, że – jak to wskazane zostało już wyżej - Sąd Najwyższy w wyroku z 15 kwietnia 2025 r. (III PSKP 25/24) dokonał analizy problematyki woli prawodawcy objęcia zakresem regulacji prawnej oraz kwestii obniżenia pensum nauczyciela, z tytułu występującego w tygodniu święta, przypadającego w innym dniu, niż niedziela. Sąd Najwyższy uznał, że skoro ustawodawca w art. 42 ust. 1-3 Karty Nauczyciela ustalił tygodniowy wymiar czasu pracy (w tym tygodniowy wymiar zajęć dydaktycznych), to działaniem pozbawionym podstaw prawnych jest jego wydłużanie ponad ustawowy limit. Ponieważ art. 130 § 2 k.p. wyraża regułę, w myśl której tygodniowa norma czasu pracy ulega obniżeniu proporcjonalnie do występujących w danym tygodniu dni wolnych od pracy, to zarówno funkcja kodeksu, jako aktu wyznaczającego aksjologiczne standardy danej

gałęzi prawa, jak i konstytucyjna oraz kodeksowa zasada równego traktowania, wymagają, by reguła ta odnosiła się w takim samym stopniu do wszystkich pracowników, nie zaś w sposób nieuzasadniony żadnymi istotnymi racjami wyłączała określoną grupę (w tym przypadku nauczycieli) spod zakresu zastosowania tej reguły. Przyjęcie odmiennych założeń prowadziłoby do wniosku, że nauczyciele w każdym miesiącu muszą wypracować taką samą liczbę godzin obowiązującego ich pensum - bez względu na liczbę przypadających niedziel, świąt i dni pracy - co prowadziłoby do przekraczania obowiązującego ich wymiaru czasu pracy przy jednoczesnym braku prawa do wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe.

Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku nie podzielił poglądów prawnych wyrażonych w wyroku Sądu Najwyższego z 18 października 2023 r. (I PSKP 26/23, Legalis nr 2997485), na które powołuje się strona skarżąca, uznał bowiem, że może budzić zastrzeżenia – gdyż Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku nie przedstawił argumentacji dowodzącej tezy, że brak unormowania problematyki obniżenia pensum w przedstawionej sytuacji miało charakter intencjonalny, a więc, że ustawodawca świadomie pozostawił tę kwestię poza ramami regulacji prawnej. Skoro ustawodawca w Kodeksie pracy, w sposób niebudzący wątpliwości, wyraził w stosunku do wszystkich pracowników wolę ich równorzędnego traktowania, to pozbawienie określonej grupy pracowników instrumentu gwarantującego im, zgodnie z regułą kodeksową, ustalanie wymiaru czasu pracy (w aspekcie jego obniżenia), należy traktować w kategorii luki konstrukcyjnej (rzeczywistej), a więc braku przepisów niezbędnych do rekonstrukcji określonej instytucji prawnej. Pomimo tego, że art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela dopuszcza stosowanie przepisów Kodeksu pracy tylko wprost, nie zaś „odpowiednio”, to jednak fakt zaistnienia luki konstrukcyjnej nie zwalnia sądu od obowiązku jej wypełnienia w drodze analogii. Należy mieć bowiem na względzie, że konieczność zapewnienia zupełności systemu prawa (rozumianej właśnie jako brak luk w systemie) jest jedną z wartości realizowanych w procesie egzegezy tekstów prawnych. Sąd nie może więc zignorować faktu, że pewien doniosły społecznie problem nie został wyczerpująco uregulowany przez prawodawcę, mimo istnienia istotnych argumentów przemawiających za tym, że jest to wyłącznie pominięcie prawodawcy.

Skoro w Karcie Nauczyciela brakuje regulacji odnoszącej się do godzin ponadwymiarowych, efektywnie nieprzepracowanych, niezbędne jest, na podstawie art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela, sięgnięcie do przepisów Kodeksu pracy. Norma prawna wyrażona w art. 130 § 2 k.p. stanowi pewien standard pracowniczy, a więc poniekąd zasadę prawa pracy, polegającą na konieczności obniżenia tygodniowej normy czasu pracy proporcjonalnie do dni wolnych od pracy, występujących w danym tygodniu. Sąd Najwyższy odniósł się również do podnoszonego przez skarżącego zarzutu o niekonstytucyjności § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 kwietnia 2009 r. w sprawie dodatków do wynagrodzenia zasadniczego i o braku podstaw do jego stosowania. W cytowanym już wyroku z 15 kwietnia 2025 r. (III PSKP 25/24) Sąd Najwyższy zauważył, że w art. 42 ust. 3 Karty Nauczyciela wyznaczono tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, między innymi osiemnastogodzinny, do tego przepisu odwołano się w § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 3 kwietnia 2009 r. w sprawie dodatków do wynagrodzenia zasadniczego, oraz wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw dla nauczycieli zatrudnionych w szkołach prowadzonych przez organy administracji rządowej (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1289 z późn. zm.), wypełniając dyspozycję art. 30 ust. 7 Karty Nauczyciela, przez uszczegółowienie warunków obliczania i wypłacania między innymi wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe nauczycieli szkół rządowych. Co więcej, § 6 ust. 5 tego rozporządzenia nie tworzy nowej jakości normatywnej, gdyż normę o tożsamej treści należy zdekodować (czyli ustalić właściwe znaczenie normy prawnej zawartej w przepisach) nawet bez udziału w tym procesie przepisu rozporządzenia. Skoro bowiem w ustawie ustalono tygodniowy wymiar zajęć dydaktycznych, to ani w rozporządzeniu dotyczącym szkół prowadzonych przez organy administracji rządowej, ani w regulaminach uchwalanych przez jednostki samorządu terytorialnego, nie mogą zostać przyjęte takie przepisy, które w rzeczywistości wydłużałyby tygodniowy wymiar godzin zajęć ponad ustawowy limit. Wobec tego stwierdzenie Sądu Najwyższego w postanowieniu z 11 czerwca 2024 r. (III PSK 121/23), w którym przyjęto, że przepis § 6 ust. 5 rozporządzenia ma charakter techniczny, a zastosowanie „analogii” w regułach dotyczących szkół prowadzonych przez jednostki samorządu

terytorialnego ma tylko pozorny charakter, gdyż w rzeczywistości sporna norma nie wynika z przepisu rozporządzenia, lecz z ustawy Karta Nauczyciela, jest błędny.

Strona skarżąca nie wykazała także, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, istnienia ostatniej z przesłanek przysądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak także nie wykazała.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 108 § 1, art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2026 r., poz. 118).

DS.

[a.ł]

